

ΚΡΙΤΙΚΕΣ

«Είμαι κατενθουσιασμένος με **ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΘΑΥΜΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ**, του Ογκ Μαντίνο. Για άλλη μια φορά, ένας από τους πιο εμπνευσμένους συγγραφείς του καιρού μας, έγραψε ένα έργο που τονώνει το πνεύμα και την καρδιά με την παραινετική του δύναμη.

«Εδώ και χρόνια, διαβάζω με μεγάλη ευχαρίστηση όλα τα βιβλία του Ογκ Μαντίνο, βγαίνοντας πάντα κερδισμένος, και του οφείλω μεγάλη ευγνωμοσύνη γι' αυτό. Κι αυτό, είμαι σίγουρος, αντικατοπτρίζει τα αισθήματα του μεγάλου κύκλου αναγνωστών του.

«Αυτό το καινούριο βιβλίο, **ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΘΑΥΜΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ**, θα κάνει θαύματα για πολλές χιλιάδες ανθρώπους».

Norman Vincent Peale
Συγγραφέας

«Είτε έχει διαβάσει κανείς το προηγούμενο αριστούργημα του συγγραφέα, **Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΠΩΛΗΤΗΣ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ**, είτε όχι, τον περιμένει μια απερίγραπτη ευχαρίστηση από το νέο μεγαλοφυές δημιούργημα του Ογκ Μαντίνο. Είναι αδύνατο να μην εντυπωσιαστείτε από την επιρροή του Σάιμον Πότερ, του αινιγματικού ρακοσυλλέκτη που τόσο μυστηριωδώς άγγιξε τη ζωή του συγγραφέα – και που θ' αγγίζει και τη ζωή οποιουδήποτε διαβάσει **ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΘΑΥΜΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ**».

Paul F. Meyer
Πρόεδρος του Ινστιτούτου Κιρήτρων Επιτυχίας

«Σήμερα που αντιμετωπίζουμε τη μεγαλύτερη πρόκληση που γνώρισε η ιστορία, το καινούριο βιβλίο του Ογκ Μαντίνο **ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΘΑΥΜΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ** πρέπει να διαβαστεί από κάθε πωλητή και διευθυντή πωλήσεων της χώρας.

»Τα πλούσια αποθέματα έμπνευσης που άφησαν οι προηγούμενες γενιές παίρνουν ένα καινούριο και ζωτικό μεγαλείο. Δεν υπήρξε άλλη εποχή με τόσα εκατομμύρια ανθρώπους τόσο απελπισμένους, ανθρώπους που έχουν ανάγκη από πίστη, ελπίδα, θάρρος και ψυχική ηρεμία, ανάγκη από ιδεώδη και αρχές για να βασίσουν πάνω τους τη ζωή τους, και κυρίως από πίστη στο μέλλον και στην πρόοδο της ανθρωπότητας».

Lester J. Bradshaw, Jr.

Πρόεδρος

Εταιρείας Bradshaw Associates, Inc

«Νομίζω πως **ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΘΑΥΜΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ** έχει πιθανότητες για πολύ μεγάλες πωλήσεις, και πιθανότητες να αποτελέσει βασικό τίτλο στα ράφια πολλών βιβλιοπωλείων, για πολλά χρόνια. Έχει ό,τι χρειάζεται για να αρέσει σε μια μεγάλη μερίδα του αναγνωστικού κοινού».

Gerald N. Battle

Διευθυντής Λιανικού Μάρκετινγκ

Cokesbury Book Stores

«Ήρθε πάλι η άνοιξη. Ο Ογκ Μαντίνο γύρισε. Και όπως λέμε εμείς οι γελαδάρηδες “ξεχειμώνασε καλά”.

»... Επέστρεψε με ένα ακόμα μυθιστόρημα, μέσο παρακίνησης για όλους μας να γίνουμε κάτι καλύτερο απ’ αυτό που είμαστε».

Paul Harvey
Paul Harvey News
American Broadcasting Company

«ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΘΑΥΜΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ είναι ένα από τα πιο ωραία και συγκινητικά έργα που είχα ποτέ το προνόμιο να διαβάσω – και να εκδόσω».

Donald L. Lessne
Εκδότης

«Ο Ογκ Μαντίνο τα κατάφερε πάλι με το βιβλίο του ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΘΑΥΜΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ. Είναι μια συναρπαστική ιστορία γραμμένη με το ευχάριστο και μοναδικό ύφος του Ογκ Μαντίνο».

P.H. Glatfelter JJJ
Πρόεδρος της Εταιρείας P. H. Glatfelter

«Ένα καταπληκτικό βιβλίο που θα γίνει οδηγός όλων εκείνων που θέλουν να γίνουν “επαγγελματίες ρακοσυλλέκτες”, καθώς κι εκείνων που έχουν πέσει στο σωρό με τα “ράκη της ζωής” και χρειάζονται βοήθεια».

Rick Forzano

Πρώην αρχιεπισκοπικός τωρ Λάιορς του Ντιτρόιτ

«ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΘΑΥΜΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ είναι ένας καμβάς από χρώματα ζωγραφισμένος αριστοτεχνικά από έναν άφθαστο υφαντή των λέξεων... το διάβασμά του είναι μια εμπειρία που παραμένει ανεξίτηλη».

Buddy Kaye

Ακαδημία Κινηματογράφου (Μουσικό Τμήμα)

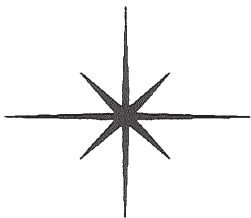

«Ο Ογκ Μαντίνο τα κατάφερε πάλι! Έγραψε ένα ακόμα βιβλίο που ανταγωνίζεται το άλλο δικό του, κλασικό Best Seller Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΠΩΛΗΤΗΣ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ».

Harlan Smith

Βοηθός Αντιπρόεδρος
της Kroch's and Bretano's Inc.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΕΝΑ

Την πρώτη φορά που τον είδα;
Ταίζε τα περιστέρια.

Αυτή η πράξη φιλευσπλαχνίας δεν είναι σπάνια. Βλέπεις καμιά φορά ηλικιωμένους ανθρώπους, που φαίνονται πεινασμένοι και οι ίδιοι, να ρίχνουν ψίχουλα στα πουλιά σε πλατείες, στις αποβάθρες του Σαν Φρανσίσκο, στο Κόμον της Βοστώνης, ή στα πεζοδρόμια του Τάιμς Σκουέαρ.

Αυτός ο γέροντας όμως το έκανε τη στιγμή που η μανιασμένη χιονοθύελλα βρισκόταν στο αποκορύφωμά της και, σύμφωνα με το ραδιοφωνικό σταθμό που άκουγα στο αυτοκίνητό μου, είχε ξεπεράσει κάθε προηγούμενο, στοιβάζοντας εξήντα πέντε εκατοστά χιόνι στο Σικάγο και τα προάστιά του.

Με τους πίσω τροχούς μου να σπινάρουν, κατάφερα επιτέλους ν' ανέβω το επικλινές πεζοδρόμιο μπροστά στην πύλη του ιδιωτικού πάρκιν, ένα τετράγωνο πίσω από το γραφείο μου, και τότε τον είδα. Στεκόταν σε ένα κάπως απάνεμο

σημείο μέσα στην τρομερή χιονοθύελλα, ντυμένος με ένα μακρύ στρατιωτικό πανωφόρι που του έφτανε ως τους αστραγάλους σχεδόν, και αδιαφορώντας για τα στοιχεία της φύσης, έβγαζε με ρυθμικές κινήσεις από μια καφετιά χαρτοσακούλα κάτι που πρέπει να ήταν ψίχουλα ψωμιού, και τα σκόρπιζε προσεκτικά σ' ένα σμήνος πουλιών που φτεροκοπούσε και συνωστιζόταν γύρω του.

Έμεινα να τον παρακολουθώ πίσω από τις παλινδρομικές, συριστικές κινήσεις των υαλοκαθαριστήρων, ενώ προσπαθούσα, με το πιγούνι μου ακουμπισμένο στο τιμόνι, να βρω το κουράγιο ν' ανοίξω την πόρτα του αυτοκινήτου, να βγω έξω μέσα στη θύελλα, και να περπατήσω μέχρι το κουτί που άνοιγε την μπάρα του πάρκιν. Ο γέροντας μού θύμισε εκείνα τα αγάλματα του Αγίου Φραγκίσκου για τους κήπους που πουλάνε καμιά φορά στα φυτώρια. Είχε μακριά μαλλιά μέχρι τους ώμους, που ήταν σχεδόν σκεπασμένα από χιόνι. Οι νιφάδες είχαν πασπαλίσει τα γένια του, και είχαν κολλήσει ακόμη και στα πυκνά του φρύδια, τονίζοντας περισσότερο τα σκούρα χαρακτηριστικά και τα ψηλά ζυγωματικά του προσώπου του. Από το λαιμό του κρεμόταν ένας ξύλινος σταυρός δεμένος σε δερμάτινο κορδόνι, που ταλαντευόταν δεξιά κι αριστερά κάθε φορά που σκόρπιζε τα μικρά κομματάκια του ψωμιού. Στον αριστερό του καρπό ήταν δεμένο ένα λεπτό σκοινί που η άλλη άκρη του κατέληγε στο λαιμό ενός γέρικου πολύχρωμου σκύλου ράτσας μπασέ. Τα μακριά αυτιά του σκύλου σέρνονταν στο στρώμα του άσπρου χιονιού που έπεφτε από το απόγευμα της προηγούμενης. Όπως παρακολουθούσα το γέροντα, τον είδα να χαμογελά και να μιλάει στα πουλιά. Κούνησα το κεφάλι μου με συμπόνοια κι άπλωσα το χέρι μου στο χερούλι της πόρτας.

Το Μεγαλύτερο Θαύμα Στον Κόσμο

Η διαδρομή από το σπίτι μου μέχρι το γραφείο, γύρω στα σαράντα χιλιόμετρα απόσταση, μου είχε πάρει πάνω από τρεις ώρες, μισό ρεζερβουάρ βενζίνη κι όλη μου την υπομονή. Το πιστό μου 240-Z, με τη μηχανή του να βογκά μ' ένα μόνιμο και μονότονο παράπονο σε χαμηλή ταχύτητα, έκανε μια διαδρομή μετ' εμποδίων, προσπερνώντας αναρίθμητα αυτοκίνητα και φορτηγά κολλημένα στο χιόνι στην οδό Γουίλλου, στην Έντενς Εξπρέσγουεϊ και στη λεωφόρο Τουχάι. Από κει διέσχισα το Ριτζ, έστριψα ανατολικά στην Ντέβον και περνώντας τη διασταύρωση Μπρόντγουεϊ έφτασα στο πάρκιν της οδού Ουίνθροπ.

Ήταν σωστή τρέλα που αποπειράθηκα να έρθω στη δουλειά εκείνο το πρωί. Όμως, τις τρεις προηγούμενες βδομάδες έκανα τουρ στις Ηνωμένες Πολιτείες προωθώντας το βιβλίο μου *Ο Μεγαλύτερος Πωλητής Στον Κόσμο*, και αφού είχα πει στο ακροατήριο σαράντα εννέα ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών σταθμών, και σε ένα σωρό δημοσιογράφους, ότι η επιμονή είναι ένα από τα πιο σημαντικά μυστικά της επιτυχίας, δεν ανεχόμουν να νικηθώ ούτε από αυτή την οργισμένη μάγισσα, τη Μητέρα Φύση.

Επιπλέον, είχε προγραμματιστεί συνεδρίαση του διοικητικού συμβουλίου για την ερχόμενη Παρασκευή. Σαν πρόεδρος του περιοδικού *Success Unlimited*, χρειαζόμουν αυτή τη Δευτέρα, αλλά και όλες τις άλλες μέρες της βδομάδας, για να κάνω μια ανασκόπηση των αποτελεσμάτων της προηγούμενης χρονιάς και των στόχων της επόμενης, με τον διευθυντή κάθε τμήματος. Ήθελα να είμαι έτοιμος, όπως ήμουν πάντα, για κάθε απρόσμενη ερώτηση που πιθανό να μου έκαναν όταν θα σηκωνόμουν να μιλήσω στο διοικητικό συμβούλιο.

Το πάρκιν, στην καρδιά μιας συνοικίας που βρισκόταν σε κατάσταση αποσύνθεσης, άλλαζε όψη δυο φορές το εικοσιτετράωρο. Το βράδυ, ήταν γεμάτο σαράβαλα που μόνο για παλιοσίδερα θα μπορούσαν να πουληθούν. Ήταν αυτοκίνητα των κατοίκων της περιοχής, που δεν είχαν βρει μέρος να παρκάρουν στο στενό δρόμο που έκοβε στα δυο τη συνοικία με τα μαυρισμένα από το καυσαέριο κτίρια. Μετά, κάθε πρωί, έφευγαν όλα σε μια μαζική έξοδο προς τα τοπικά και προαστιακά εργοστάσια, και το πάρκιν ξαναγέμιζε με Μερσεντές, Κάντιλακ, Κορβέτ και BMW, καθώς οι δικηγόροι, οι γιατροί και οι φοιτητές του Πανεπιστημίου Λογιόλα έφταναν στην πόλη από τα προάστια για να πάνε στη δουλειά τους.

Όλες τις άλλες ώρες το πάρκιν παρουσίαζε άθλιο θέαμα: ήταν σχεδόν ένας σκουπιδότοπος. Όλα αυτά τα χρόνια που στάθμευα εκεί, δεν είδα ποτέ τους κατοίκους της περιοχής να κάνουν την παραμικρή προσπάθεια για να πετάξουν τα σκουπίδια, τις βρεγμένες εφημερίδες, τα κονσερβοκούτια και τα άδεια μπουκάλια, που σχημάτιζαν εστίες μόλυνσης δίπλα στο σκουριασμένο συρματοπλεγμα. Το μόνο θετικό που είχε αυτό το πάρκιν ήταν ότι δεν υπήρχε άλλος χώρος στάθμευσης σε ακτίνα δέκα τετραγώνων.

Σήμερα όμως, με όλες τις ασχήμιες αυτού του χώρου θαμμένες κάτω από σχεδόν ένα μέτρο χιόνι, το πάρκιν θύμιζε την πλαζ του Πασίφικ Γκρόουβ στην Καλιφόρνια. Υπήρχαν ακόμη και λευκοί “αμμόλοφοι” —τα αυτοκίνητα που είχαν σκεπαστεί από το χιόνι. Προφανώς, οι ντόπιοι δεν είχαν πάει στις δουλειές τους σήμερα το πρωί. Μάλλον έριξαν μια ματιά στα θαμμένα τους αμάξια, που θύμιζαν ιγκλού, και είτε πήραν το λεωφορείο είτε ξαναγύρισαν στα κρεβάτια τους.

Το Μεγαλύτερο Θαύμα Στον Κόσμο

Η είσοδος του πάρκιν βρισκόταν ανάμεσα σε δυο κολώνες από τσιμέντο που απείχαν μεταξύ τους γύρω στα δυομισι μέτρα, και στήριζαν μια μπάρα από στραντζαριστό σίδηρο. Για να μπεις στο πάρκιν, έβαζες δυο νομίσματα των είκοσι πέντε σεντς στη σχισμή του λευκού σιδερένιου κουτιού, περίμενες να σηκωθεί η μπάρα, κι έμπαινες μέσα. Οι τροχοί του αυτοκινήτου πίεζαν κάποιο μηχανισμό που βρισκόταν στην άσφαλτο, ο οποίος κατέβαζε αυτόματα την μπάρα πίσω σου. Στην έξοδο χρειάζοσυν άλλα δυο νομίσματα των είκοσι πέντε σεντς για να βγεις από κει μέσα... εκτός κι αν είχες ένα ειδικό κλειδί που το νοίκιαζες με είκοσι δολάρια το μήνα. Το κλειδί αυτό έμπαινε σε ένα κίτρινο κουτί και ενεργοποιούσε το μηχανισμό ανύψωσης της μπάρας, τόσο για να μπεις όσο και για να βγεις.

Ξεκόλλησα το βλέμμα μου από τον καλό Σαμαρείτη που τάιζε τα πουλιά, κι έψαξα στο ντουλαπάκι του αυτοκινήτου μου για το κλειδί του πάρκιν. Όταν το βρήκα, άνοιξα με δυσκολία την πόρτα του αυτοκινήτου που έβρισκε στο ψηλό στρώμα του χιονιού, και βγήκα έξω. Αντλήφθηκα αμέσως την ανοησία μου, ολόκληρος άντρας, να φορέσω χαμηλές γαλότσες με τέτοιο καιρό.

Ο γέροντας σταμάτησε το τσίσμα των πουλιών, έριξε μια ματιά προς το μέρος μου και με χαιρέτησε κουνώντας το χέρι. Ο σκύλος γάβγισε μια φορά κι ύστερα σώπασε μετά από κάποιες ακαταλαβίστικες λέξεις που του είπε το αφεντικό του. Του έγνεψα με το κεφάλι και πίεσα τον εαυτό μου να του χαμογελάσει. Η “καλημέρα” μου ακούστηκε παράξενη και αδύναμη μέσα στο χιόνι που έπνιγε τους ήχους.

Η απάντησή του, με τη βαθύτερη φωνή που είχα ακούσει ποτέ μου, έμοιαζε να κάνει ηχώ στα γύρω κτίρια. Κάποια

φορά, όταν ο Ντάνι Τόμας γνώρισε το σχολιαστή του ραδιοφώνου Πολ Χάρβεϊ, του είπε: «Κανονικά θα 'πρεπε να είσαι ο Θεός, γιατί σίγουρα έχεις τη φωνή Του». Σε σύγκριση με τη φωνή αυτού του γέρου, ο φίλος μου, ο Πολ, θύμιζε παιδάκι εκκλησιαστικής χορωδίας.

«Σας χαιρετώ τούτη την όμορφη μέρα!»

Δεν είχα ούτε τη δύναμη ούτε την επιθυμία να αμφισβητήσω τα λόγια του. Γύρισα το κλειδί στο κίτρινο κουτί μέχρι που άκουσα το μηχανισμό να ενεργοποιείται και, μετά, άλλοτε γλιστρώντας κι άλλοτε περπατώντας ξαναγύρισα στο αυτοκίνητό μου. Πίσω μου, άκουσα την μπάρα να τριζει, όπως και τόσες χιλιάδες φορές στο παρελθόν, καθώς ανυψωνόταν για να με αφήσει να μπω.

Αλλά μόλις μπήκα στο αυτοκίνητό μου κι ετοιμαζόμουν να βάλω ταχύτητα και να προχωρήσω, η μπάρα ξανάπεσε στην προηγούμενη, οριζόντια θέση της, μ' ένα δυνατό, μεταλλικό ήχο.

Αναστέναξα ενοχλημένος, ξανάνοιξα την πόρτα, βγήκα πάλι έξω στο παγωμένο χιόνι, έβαλα το κλειδί στην κλειδαριά του κίτρινου κουτιού και το ξαναγύρισα. Η μπάρα ανυψώθηκε πάλι, έδειξε με την σκουριασμένη άκρη της τον συννεφιασμένο ουρανό, αλλά αμέσως μετά ξανάπεσε στη θέση της. Μπαμ! Νευριασμένος ξαναγύρισα το κλειδί, με τόση δύναμη αυτή τη φορά που θα μπορούσα να το σπάσω. Ίδια ιστορία. Κάποιο βραχυκύκλωμα στην καλωδίωση από την υγρασία ίσως; Ό,τι και να 'ταν πάντως, δεν υπήρχε τρόπος να βάλω το αυτοκίνητό μου μέσα στο πάρκιν. Κι αν το άφηνα στο δρόμο, ήταν σίγουρο πως θα μου το έπαιρνε ο γερανός. Στάθηκα εκεί, χωμένος στο χιόνι μέχρι τα γόνατα, και σκούπισα τις νιφάδες από τα μάτια μου, βλαστημώντας

την ανοησία μου να 'ρθω στο γραφείο με τέτοιο απαίσιο καιρό.

Είχα αρχίσει να αμφιβάλλω για όλα όσα είχα γράψει και πει ποτέ σχετικά με την αξία της επιμονής, όταν ο άγνωστος γέροντας διέκοψε την κρίση αυτολύπησης που με είχε πιάσει. «Επίτρεψέ μου να σε βοηθήσω».

Η φωνή του ήταν πραγματικά εντυπωσιακή και στον ηχηρό της τόνο υπήρχε μια χροιά διαταγής μαζί με την προσφορά του για βοήθεια. Με πλησίασε και είδα καλύτερα το εκπληκτικό του πρόσωπο: κοκαλιάρικο, με πολλές και βαθιές ρυτίδες και μεγάλα καστανά μάτια. Θα πρέπει να ήταν γύρω στα δύο και δέκα ύψος, γιατί ήταν αρκετά ψηλότερος από μένα, κι εγώ δεν είμαι κανένας πυγμαίος. Χαμογέλασα ανασηκώνοντας τους ώμους μου σ' αυτό τον τύπο που θύμιζε Αβραάμ Λίνκολν. «Ευχαριστώ», είπα, «αλλά δεν νομίζω ότι μπορούμε να κάνουμε τίποτα».

Στα μάτια και το στόμα του απλώθηκε το πιο ζεστό και γλυκό χαμόγελο που είχα δει ποτέ, καθώς έδειχνε με μια χειρονομία την απείθαρχη μπάρα. «Δεν είναι δύσκολο. Ξαναγύρισε το κλειδί σου στην κλειδαριά. Όταν σηκωθεί η μπάρα θα μπω από κάτω, και θα την κρατήσω ψηλά μέχρι να περάσεις. Μετά θα την αφήσω να πέσει».

«Είναι βαριά».

Το γέλιο του αντήχησε στο πάρκιν. «Μπορεί να είμαι γέρος, αλλά είμαι δυνατός. Και σίγουρα αξίζει τον κόπο να προσπαθήσουμε να λύσουμε το πρόβλημά σου. Ο Καρλάιλ γράφει ότι κάθε σπουδαία δουλειά μοιάζει ακατόρθωτη στην αρχή».

«Ο Καρλάιλ;»

«Ναι. Ο Τόμας Καρλάιλ. Άγγλος δοκιμιογράφος του δέκατου ένατου αιώνα».

Αυτό πια δεν μπορούσα να το πιστέψω. Στεκόμουν μέσα στα χιόνια με τον παγερό άνεμο να μαστιγώνει το πρόσωπό μου, με τα πόδια μου μούσκεμα και ξυλιασμένα από το κρύο, κινδυνεύοντας να γίνω χιονάνθρωπος... κι ένας μακρυμάλλης, εβδομηντάρης χίπι μου έκανε μάθημα αγγλικής λογοτεχνίας.

Τι άλλο μπορούσα να κάνω; Είμαι πιστός οπαδός της άποψης ότι πρέπει να εξετάζεις τις επιλογές σου, αλλά ξέρω επίσης ότι υπάρχουν φορές και συνθήκες στις οποίες δεν έχεις επιλογές. Ευχαρίστησα το γέροντα και τον περίμενα να τραβήξει το σκυλί του κοντά στην κολόνα της εισόδου, όπου έβγαλε το σκοινί από τον καρπό του και το έδεσε στην περιφραξη του πάρκιν. Μετά ξανάρθε δίπλα μου και μου έγνεψε με το κεφάλι. Σχεδόν υπνωτισμένος υπάκουσα τη σιωπηρή του διαταγή και γύρισα το κλειδί στην κλειδαριά. Η μπάρα έτριξε κι ανυψώθηκε. Ο γέροντας μπήκε από κάτω και άρπαξε γερά το ψυχρό μέταλλο τη στιγμή που άρχισε να κατεβαίνει.

Δεν είμαι σίγουρος τι ακριβώς έγινε στα επόμενα λεπτά, παρ' όλο που αργότερα ξανάφερα πολλές φορές τη σκηνή στο νου μου. Μπορεί να έφταιγε το ελαφρύ και βιαστικό πρόγευμα, καθώς και το πολύωρο οδήγημα. Όποιο κι αν ήταν το αίτιο, ξαφνικά ένιωσα ζάλη και η όρασή μου θόλωσε, σαν να άλειψε κάποιος τους φακούς των γυαλιών μου με βαζελίνη. Όλα μου φάνηκαν συγκεχυμένα. Ένα παράξενο τρέμουλο κυρίεψε το σώμα μου καθώς προσπαθούσα να εστιάσω το βλέμμα μου στο "φάντασμα" που βρισκόταν μπροστά μου.

Το Μεγαλύτερο Θαύμα Στον Κόσμο

Μέσα από τις νιφάδες του χιονιού έβλεπα τον ξύλινο σταυρό που κρεμόταν στο στήθος του κι ίσως αυτό να προκάλεσε την παραίσθηση... μακριά μαλλιά, γένια, χέρια ανασηκωμένα να σχηματίζουν γωνία σαράντα πέντε μοιρών με το κεφάλι του... η μπάρα της εισόδου... ο σταυρός που κουβαλούσε ο κατάδικος στο δρόμο προς τον Γολγοθά για τη σταύρωσή του...

Η φωνή του, με έναν τόνο βιασύνης τώρα, διέλυσε τη φαντασίωσή μου. «Γρήγορα! Μπες μέσα! Μπες μέσα!»

Μπήκα στο αυτοκίνητό μου, έβαλα ταχύτητα, πάτησα προοδευτικά το γκάζι, τα λάστιχα έπιασαν και μπήκα αργά στο πάρκιν, περνώντας δίπλα από τον άγνωστο, κάτω από την μπάρα.

Σταμάτησα το αυτοκίνητο σε ένα χαμηλό σημείο ανάμεσα στα βουναλάκια του χιονιού, κι έσβησα τη μηχανή. Τα χέρια μου έτρεμαν. Το κεφάλι μου πήγαινε να σπάσει, κι ένιωθα τα πόδια μου αδύναμα. Άπλωσα το χέρι μου πάνω από την πλάτη του καθίσματος, πήρα τον χαρτοφύλακά μου, κι άνοιξα την πόρτα. Με το που βγήκα έξω, γλίστρησα κι έπεσα με τα μούτρα στο χιόνι. Σηκώθηκα, σκουπίστηκα και κλείδωσα το αμάξι.

Στράφηκα προς την είσοδο του πάρκιν για να ευχαριστήσω το γέροντα για τη βοήθειά του.

Ο άνθρωπος που μου είχε λύσει το πρόβλημα της στάθμευσης δεν φαινόταν πουθενά.